

gyermekirodalom alkotását illeti; aki gyermekeknek ír, a nehezebb munkát választja, mert ez teszi igazán próbára a tehetséget. És hogy ebben tökéleteset alkotott, mutatja Pósa bácsi kivételes értékű tehetségét.

A nevelő világnézete.

A mai élet gyötrő világnézetek, életszemléletek harcai nyíltan vagy leplezetten megtalálhatók a pedagógiai felfogások között is. Ez teszi szükségessé, hogy e vajudó korban tisztázzunk egyes pedagógiai elveket, mert ezek a célok és módok helyes felismerése és alkalmazása szempontjából lesznek fontosak a jövő nemzedék nevelése érdekében.

A nevelőnek látnia kell az eszmék kavargását, de látnia kell azt a magasabb célt is, amelyet nemzetnevelésnek nevezünk. Aki nevelésre vállalkozik, annak át kell éreznie azt az igazságot, hogy lelket, lelki életet irányítani csak lélekből és lélekkel lehet. Mivel az is köztudomású, hogy mindenki csak olyanná nevelhet másokat, amilyen ő maga, nem lehet közömbös, hogy a világnézetek és életszemléletek e harcában milyen világnézetet vall magáénak a nevelő és milyen életszemléletre akarja nevelni a reá bízott tanulókat.

A legfelső és az élet minden igényét kielégítő és összhangba foglaló életszínvonal a vallásos élet, mert csak az él igazán egész életet, aki a lélek minden igényét kielégíteni törekszik. A vallásos életszínvonal a természetes életből a természetfeletti életbe lendít, már pedig szellemi életet élni, anélkül, hogy a természetfeletti életből ne merítsünk, szinte lehetetlen. A szépet, a jót, az igazat kívánni lehet természetfeletti élet nélkül is, de teremteni, alkotni csak a végtelenbe való bekapcsolódással tudunk. A legnagyobb művészek gondolataikat, tárgyukat a végtelen világból merítik. A legnagyobb szellemek a tudás végét az Istenben keresik és találják meg.

Ezek után nem lesz nehéz megállapítani, hogy az ideális nevelői lélek a vallásos élet színvonalán mozog, ennél fogva világnézete is vallásos. Szemben a természetes világnézettel, a vallásos világnézet középpontjában a vallás áll. Ez irányítja a nevelő egész munkáját is. Természetes, hogy az ilyen nevelő olyan eszközökkel rendelkezik, amelyek felülmúlják a természetes nevelő eszközök hatóerejét.

Csak a vallás ad segítséget a küzdelemre született ember számára, segít elviselni a bajokat, sérelmeket, igazságtalanságokat, amiket az életben senki el nem kerülhet, de egyúttal erőt is ad a nehézségek legyőzéséhez, az erény útján való megmaradáshoz, s életbátorsággal, derűlátással tölti el a lel-

ket. A keresztény nevelés — mint azt XI. Pius pápa mondta találón — magában foglalja az ember érzéki és szellemi, értelmi és erkölcsi, egyéni, családi és társadalmi életének összességét, nemhogy valamiképp is kisebbitse, hanem hogy fölemelje, rendezze és tökéletesítse Krisztus példája és tanítása szerint.

Mert változnak a korok, Krisztusnak számunkra megörökített tanítása, didaktikai és metodikai hagyatéka sokkal egyszerűbb, világosabb és érthetőbb, mint az újkor bármelyik rendszerező tudósáé, aki elérhetetlenebb célokat és nehezebben használható eszközöket javasol, mint maga a Próféták Királya. Az Ő nevelési módszere mindig időszerű lesz s az egyedüli, amely soha nem szorul újításra. Ő le tudott szállani az emberekhez, a mi mindennapi életünkhöz és gondolkodásunkhoz.

TANÍTÁSOK – VÁZLATOK

1941. november 3. hete.

Beszéd- és értelemgyakorlat.

I. OSZTALY.

A tanítás anyaga: Mit köszönhetünk szüleinknek?

Nevelési cél: A szülői szeretet elmélyítése.

I. Előkészítés. a) Az érdeklődés felkeltése.

Mivel szerzi meg a kenyérre valót édesapád? Csak kenyérre valóra van szüksége? Mi kell még a családban? Mikor kaptál új ruhát, cipőt, könyvet? Mindezt ki szerzi meg? Miből? Honnan veszi a rávaló pénzt? Tehát miért dolgozik édesapátok? Hát édesanyátok mit csinál? Mit gondoltok, gyerekek, ha nem volnának jó szüleitek, akkor is ilyen dolgokat volna? Kitől kapnátok enni ebédre, este, reggel? Ki ruházna benneteket? Ki íratna be az iskolába? Ki várna otthon télen jó meleg szobával? Ha betegek vagytok, ki ápolna olyan szeretettel? Ki aggódik értetek, ha nem vagytok otthon?

b) Célkitűzés.

Látjátok, mennyi mindent köszönhettek jó szüleiteknek, édesanyátoknak és apátoknak. Nélkülük meg sem tudnátok élni még! Beszéljünk hát a mai órán arról, mit köszönhetünk jó szüleinknek?

II. Tárgyalás.

a) Mese az édesapáról. Élt a mi falunkban egyszer egy földhözragadt szegény ember, annak volt felesége, meg gyermekei is voltak. Nem volt bizony egyebük, csak egy pírinkó házikójuk, az is csak akkora volt, ha hárman voltak benne, a negyedik már alig fért bele. Volt azután egy kocsijuk s